

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „VVP Grup”,

în cauza de contencios administrativ, intentată la acțiunea depusă de către Societatea cu Răspundere Limitată „VVP Grup” împotriva Primarului general al municipiului Chișinău și Consiliului municipal Chișinău privind obligarea de a emite un act administrativ individual favorabil,

împotriva deciziei din 27 martie 2024 a Curții de Apel Chișinău,

*(Dosarul nr. 3ra-493/24
nr. PIGD 2-22018456-01-3ra-05062024)*

Inadmisibilitatea recursului vădit neîntemeiat. Art.246, alin. (2), lit. h) din Codul administrativ.

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, jud. V. Dodon
Curtea de Apel Chișinău, jud. V. Sîrbu, A. Braga, V. Negru

19 februarie 2025

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „VVP Grup”,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:
Ion Malanciuc, *Președinte*,
Oxana Parfeni
Diana Stănilă, *judecători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1.În data de 08 februarie 2022, SRL „VVP Grup” a depus acțiunea în contencios administrativ împotriva Primarului general al municipiului Chișinău și Consiliului municipal Chișinău, prin care a solicitat obligarea emiterii unui act administrativ individual favorabil, sub forma unei decizii/dispoziții privind încheierea unui acord adițional la contractul de arendă nr. 6420/2014 din 17 martie 2014, cu privire la prelungirea termenului locațiunii cu 5 ani. (f.d. 3-8).

2.În motivarea acțiunii SRL „VVP Grup” a indicat că, în data de 15 mai 2009, între SRL „Ratmir” și Primăria/Primarul municipiului Chișinău a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 3078 în baza căruia SRL „Ratmir” a devenit proprietar a terenului cu numărul cadastral xxxxx, amplasat în municipiul Chișinău, bd. xxxxx. Totodată, pe acest teren era amplasată construcția cu numărul cadastral xxxxx. Odată cu semnarea contractului vânzare-cumpărare nr. 3078 din 15 mai 2009, a fost semnat și contractul de arendă funciară nr. 5006/2009 din 14 aprilie 2009, în baza căruia au fost date în arendă loturile de pământ cu numerele cadastrale xxxxx, xxxxx pentru amenajare și xxxxx pentru amenajare stradală cu organizarea parcării auto de zi pentru vizitatori.

3.Societatea reclamantă a menționat că între timp, dreptul de proprietate asupra terenului cu numărul cadastral xxxxx și asupra construcției cu numărul cadastral xxxxx, amplasate în mun. Chișinău, bd. xxxxx a trecut de la SRL „Ratmir” la SRL „VVP Grup”.

4.În data de 04 martie 2014, în baza deciziei Consiliului mun. Chișinău nr. 2/29-28 au fost reperfectate pe o perioadă de 5 ani relațiile funciare de arendă a loturilor de pământ din bd. xxxxx, mun. Chișinău cu numerele cadastrale xxxxx, xxxxx și xxxxx cu SRL „VVP Grup”. Totodată, a fost dispusă rezilierea contractului de arendă funciară nr. 5006/2009 din 14 aprilie 2009, încheiat între Primăria/Primarul municipiului Chișinău și SRL „Ratmir”.

5.Astfel, în data de 12 octombrie 2021, SRL „VVP Grup” a depus în adresa Primăriei/Primarului și Consiliului mun. Chișinău cererea nr. 03-111/1025/19 în baza căreia a solicitat prelungirea (reperfectarea) contractului de arendă nr. 6420/2014 din 17 martie 2014 pe un termen de încă 5 ani.

6. Prin notificarea nr. 03-111/1025/19 din 03 decembrie 2021 Primăria mun. Chișinău a informat SRL „VVP Grup” despre faptul că cererea cu privire la prelungirea (reperfectarea) contractului de arendă nr. 6420/2014 din 17 martie 2014 pe un termen de încă 5 ani se află în proces de examinare. Totodată, a comunicat că SRL „VVP Grup” va fi contactată suplimentar cu privire la rezultatele examinării.

7. SRL „VVP Grup” a indicat că, din motive necunoscute, Primăria și Consiliul mun. Chișinău nu a oferit un răspuns pe marginea cererii SRL „VVP Grup” cu privire la prelungirea (reperfectarea) contractului de arendă nr. 6420/2014 din 17 martie 2014.

8. Astfel în data de 19 ianuarie 2022 SRL „VVP Grup” a depus cerere prealabilă în baza căreia a solicitat emiterea unui act administrativ individual favorabil sub forma unei decizii/dispoziții, prin care să fie decisă/dispusă încheierea unui acord adițional la contractul de arenda nr. 6420/2014 din 17 martie 2014 cu privire la prelungirea termenului locațiunii cu 5 ani.

9. Din motive necunoscute, Primăria municipiului Chișinău și Consiliul municipal Chișinău nu a oferit un răspuns pe marginea cererii prealabile.

10. Societatea reclamantă a relatat că, conform deciziei nr. 2/29-28 din 04 martie 2014 Consiliul mun. Chișinău a decis reperfectarea, pe o perioadă de 5 ani cu SRL „VVP Grup” relațiilor funciare de arendă a loturilor de pământ de pe bd. xxxxx, provizoriu, fără drept de privatizare. Scopul deciziei Consiliul mun. Chișinău nr. 2/29-28 din 04 martie 2014 și a contractului de arendă funciară nr. 6420/2014 din 17 martie 2014 era nemijlocit conex exploatării construcției cu numărul cadastral xxxxx ce aparține SRL „VVP Grup”. Acesta poate fi ușor dedus din textul deciziei și a contractului de arendă, precum și a modului în care sunt amplasate terenurile, care sunt în strânsă legătură cu construcția cu numărul cadastral xxxxx, ce aparține SRL „VVP Grup”. Respectiv, toate 3 terenuri servesc un scop comun, și anume, de a facilita exploatarea construcției menționate, care, în cazul în care este privată de aceste terenuri, nu este posibilă a fi utilizată în modul corespunzător.

11. În acest sens a indicat că, încăperile din componența clădirii amplasate pe bd. xxxxx, mun. Chișinău, sunt date în locațiune unor comercianți a căror activitate de bază este prestarea serviciilor de interes public, care implică un flux masiv de persoane. Deci specificul serviciilor prestate de către acești comercianți presupune o necesitate stringentă de a avea în folosință terenuri aferente pentru buna exploatare a obiectului privat amplasat pe bd. xxxxx, mun. Chișinău, inclusiv, în vederea amenajării acestuia într-o parcare auto.

12. Până la momentul depunerii acțiunii, SRL „VVP Grup” a investit în amenajarea terenurilor sute de mii de lei, precum și a vărsat în bugetul local mai bine de jumătate de milion de lei. Astfel, prin oferirea de către Primăria mun. Chișinău a dreptului de amenajare și organizarea a unei parcări auto, SRL „VVP Grup” i s-a creat o speranță legitimă ca în urma investițiilor efectuate în vederea amenajării parcării, acesta va avea posibilitatea să utilizeze acest teren în interesul clienților săi. Or, după cum a menționat, scopul terenurilor folosite

este de a facilita exploatarea construcției cu numărul cadastral xxxxx. O destinație mai bună decât aceasta nu este posibilă nici din punct de vedere obiectiv, nici din punct de vedere economic. În acest context, cea mai optimă și reciproc avantajoasă soluție este prelungirea (reperfectarea) contractului de arendă (locațiune) pe un termen adițional de 5 ani.

13. În acest context, societatea reclamantă a indicat că, conform actului de verificare eliberat de către DGAURF a Consiliului mun. Chișinău, SRL „VVP Grup” a achitat prețul chiriei/arendei în modul corespunzător, iar contractul de arendă nr. 6420/2014 din 17 martie 2014 a fost prelungit tacit până la data de 17 martie 2022. Or, semnarea unui acord adițional la contractul de arendă nr. 6420/2014 din 17 martie 2014 pe un termen de 5 ani, reprezintă o formalitate care trebuie îndeplinită.

14. Prin hotărârea Judecătoriai Chișinău, sediul Rîșcani din 23 decembrie 2022, s-a respins ca neîntemeiată acțiunea depusă de SRL „VVP Grup” împotriva Primarului și Consiliului mun. Chișinău privind obligarea de a emite un act administrativ individual favorabil. (f.d.145, 150-155, vol.I)

15. Hotărârea instanței de fond a fost contestată cu apel, în termen la 23 decembrie 2022, de către SRL „VVP Grup”. (f.d.147,164-170, vol.I)

16. Curtea de Apel Chișinău prin decizia din data de 27 martie 2024 a respins apelul depus de SRL „VVP Grup”, a menținut hotărârea Judecătoriai Chișinău, sediul Rîșcani din 23 decembrie 2022. (f.d. 218,219-232, vol.I)

17. Instanța de apel, reținând prevederile art. 14, alin.(2), art. 57, alin. (2) și alin. (4) din Legea privind administrația publică locală nr. 436-XVI din 28 decembrie 2006 (în vigoare la data inițierii procedurii), art. 6, alin. (1), alin. (2), pct. 3), lit. d) din Legea privind statutul municipiului Chișinău, nr. 136 din 17 iunie 2016, art. 1, art. 3, art.4, art. 10, alin. (1) și (3), art. 11 din Legea nr. 523 din 16 iulie 1999 cu privire la proprietatea publică a unităților administrativ-teritoriale, art. 41, art. 46 din Codul funciar, a concluzionat că cererea de chemare în judecată este neîntemeiată, deoarece autoritatea publică a respins încheierea contractelor de arendă a terenurilor cu numerele cadastrale xxxxx, xxxxx și xxxxx, din motivul necesității utilizării acestor terenuri în interes public, iar potrivit art.18 din Codul administrativ, interesul public vizează ordinea de drept, democrația, garantarea drepturilor și a libertăților persoanelor, precum și obligațiile acestora, satisfacerea necesităților sociale, realizarea competențelor autorităților publice, funcționarea lor legală și în bune condiții.

18. Astfel, prin refuzul de a încheia contractul de arendă autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar, luând în considerare interesul public, iar interesul privat al SRL „VVP Grup” nu a fost depășit de interesul public.

19. În circumstanțele reținute Curtea de Apel Chișinău nu a constatat careva temei de obligare a autorității publice să emită un act administrativ individual favorabil sub forma unei decizii sau dispoziții, prin care să fie decisă sau dispusă încheierea unui acord adițional la contractul de arendă nr. 6420/2014 din 17 martie 2014 cu privire la prelungirea termenului locațiunii cu 5 ani.

20. Argumentul invocat de SRL „VVP Grup” privind încălcarea dreptului de proprietate, a fost considerat neîntemeiat de către instanța de apel, or, după cum a precizat și Curtea Europeană în mai multe rânduri, articolul 1 din Protocolul nr.1 cuprinde trei reguli: prima regulă, prevăzută în prima teză a primului paragraf, este de natură generală și enunță principiul exercitării nestingherite a dreptului de proprietate; a doua regulă, conținută în a doua propoziție a primului paragraf, se referă la privarea de proprietate și o supune anumitor condiții; a treia regulă, prevăzută în al doilea paragraf, recunoaște că statele au dreptul, printre altele, de a controla utilizarea proprietății în conformitate cu interesul general. A doua și a treia dintre reguli, care privesc cazuri de ingerință în dreptul la respectarea bunurilor, trebuie să fie citite în lumina principiului general prevăzut în prima regulă (Alii și alții v. Bosnia și Herțegovina, Croația, Serbia, Slovenia și fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei [MC], 16 iulie 2014, § 98).

Scopul principal al articolului 1 din Protocolul nr.1 este de a proteja persoanele împotriva ingerințelor nejustificate din partea statului în respectarea bunurilor lor. Respectarea dreptului de proprietate poate atrage după sine obligații pozitive inerente asigurării exercitării sale efective. Obligațiile pozitive îi pot impune statului să ia măsurile necesare pentru a proteja dreptul de proprietate (ibidem, § 100).

Cu toate acestea, limitele dintre îndatoririle pozitive și negative ale statului în privința asigurării respectării dreptului de proprietate nu pot face obiectul unei definiții precise. Principiile aplicabile sunt totuși similare. Indiferent dacă cazul este analizat din punctul de vedere al unei obligații pozitive a statului sau în termenii unei ingerințe a unei autorități publice care trebuie să fie justificată, criteriile care trebuie aplicate nu diferă în esență. În ambele contexte trebuie avut în vedere echilibrul corect între interesele concurente ale persoanei și ale comunității ca întreg. Curtea Europeană a reținut, de asemenea, că obiectivele menționate în această dispoziție pot avea o relevanță în aprecierea afectării echilibrului dintre cerințele interesului public în discuție, precum și dreptul fundamental al reclamantului la respectarea dreptului de proprietate. În ambele contexte, statul se bucură de o marjă de apreciere la stabilirea măsurilor care trebuie luate pentru a asigura conformitatea cu Convenția (ibidem, § 101). Prin urmare, Curtea menționează că obligația pozitivă a statului este de a adopta măsuri care să asigure respectarea efectivă a dreptului de proprietate.

Potrivit interpretărilor operate de Curtea Europeană, pentru a fi compatibilă cu regula generală, menționată în prima propoziție a primului paragraf al articolului 1 din Protocolul nr.1 la Convenția Europeană, în lumina căruia trebuie interpretat cel de-al doilea paragraf, o astfel de ingerință trebuie să mențină un „just echilibru” între necesitățile interesului general al comunității și cerințele cu privire la protecția drepturilor fundamentale ale individului (a se vedea Sporrang și Lönnroth vs. Suedia, Hotărârea din 23 septembrie 1982, Seria A nr.52, pag.26, paragraful 69). În plus, chestiunea cu privire la menținerea unui just echilibru „devine relevantă numai dacă s-a stabilit că ingerința respectivă satisface cerința de legalitate și nu a fost

arbitrară” (a se vedea Iatridis vs. Grecia, cererea nr.31107/96, §58, CEDO 1999-II, și Beyeler vs. Italia, cererea nr.33202/96, §107, CEDO 2000-I).

21. Astfel, instanța de apel a reținut că potrivit jurisprudenței Curții Europene, o astfel de ingerință nu constituie o încălcare în cazul în care este prevăzută de lege, urmărește un scop legitim și este necesară într-o societate democratică pentru atingerea acestui scop.

22. Împotriva deciziei instanței de apel a depus recurs SRL „VVP Grup”, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond cu emiterea unei noi decizii privind obligarea autorităților intimatelor la emiterea unui act administrativ individual favorabil, sub forma unei decizii/dispoziții privind încheierea unui acord adițional la contractul de arendă nr. 6420/2014 din 17 martie 2014, cu privire la prelungirea termenului locațiunii cu 5 ani. (f.d. 5-14, vol.II)

23. În motivarea recursului SRL „VVP Grup” a reiterat circumstanțele de fapt și de drept relatate în cererea de chemare în judecată, totodată a menționat că instanțele de judecată au aplicat incorect dreptul material, ceea ce constituie temeiuri de admitere a recursului și casare a deciziei contestate, or, această încălcare încalcă flagrant dreptul de proprietate al societății recurente.

24. La fel a menționat că a fost lipsită arbitrar de dreptul de folosință a terenurilor care constituie accesorii a dreptului de proprietate și pentru care Legea nr. 488/1999 prevede exproprierea, cu respectarea procedurii legale privind cercetarea prealabilă, declararea utilității publice, stabilirea despăgubirii și propriu zis retragerea dreptului expropriat după achitarea despăgubirii la care au convenit părțile sau a fost dispusă de instanța de judecată.

25. SRL „VVP Grup” a mai indicat că instanțele de judecată inferioare au apreciat arbitrar probele, precum și nu au oferit o motivare de respingere a cererii de chemare în judecată urmare a aprecierii critice a probelor invocate, în special, argumentele convingătoare ale studiului urbanistic și ale schemei procesului tehnologic care necesită căile de acces către bunul principal prin terenurile în cauză.

26. Astfel, dreptul vătămat al societății recurente este unul evident din motiv că prin neprelungirea relațiilor funciare, SRL „VVP Grup” nu are posibilitatea de a utiliza după destinație în mod corespunzător (utilizarea normală) construcția ce îi aparține cu drept de proprietate.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

27. Art. 244 din Codul administrativ reglementează că:

„Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs. Pentru procedura de recurs se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.”

28. Art. 245 din Codul administrativ stabilește că:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

29. Art. 245¹, alin. (1) și (3) din Codul administrativ prevede următoarele:
„Recursul este admis dacă:

- a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;
- b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;
- c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;
- d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;
- e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv;
- f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin.(1) lit.d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudecare pot fi prezentate probe noi dacă acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.”

30. Art. 246, alin. (1) din Codul administrativ statuează că:

„Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.”

31. Art. 246, alin. (2), lit. h) din Codul administrativ stabilește că:

„Recursul se declară inadmisibil în special când este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

32. Referitor la termenul de declarare a recursului, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că, decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată public în data de 27 martie 2024 și conform extrasului din poșta electronică a Curții de Apel Chișinău, decizia motivată a fost notificată reprezentantului SRL „VVP Grup” în data de 14 mai 2024. (f.d. 234, vol.I)

SRL „VVP Grup”, a depus recurs în data de 27 mai 2024.

În asemenea circumstanțe completul de judecată al Curții Supreme de Justiție consideră că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal.

33. Din analiza prevederilor art. 245¹ – 246 din Codul administrativ, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel,

normele precitate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

34. În această ordine de idei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne decizia instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

35. Completul Curții Supreme de Justiție notează, că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

36. Prin urmare dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Chișinău și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici.

37. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicării eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Chișinău, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unui asemenea pretins argument, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

38. Din analiza recursului declarat de către SRL „VVP Grup” rezultă, că în susținerea recursului a invocat că hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor.

39. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă, că motivele de casare, invocate în recursul depus de SRL „VVP Grup”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ, deoarece se referă la dezacordul societății recurente cu soluția pronunțată de către Curtea de Apel Chișinău și nu relevă interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta ar fi arbitrară sau că

s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

40. Instanța de recurs subliniază că o decizie a instanței de apel poate fi considerată arbitrară atunci când nu are un fundament legal și factual, fiind rezultatul unei aprecieri subiective, discreționare sau lipsite de o justificare rațională. Caracterul arbitrar al unei hotărâri poate fi determinat de ignorarea probelor relevante din dosar, interpretarea eronată sau selectivă a legii, lipsa unei motivări suficiente ori inexistente, contrazicerea jurisprudenței sau absența unei raționări logice.

41. La acest aspect, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că arbitraritatea unei decizii apare atunci când aceasta nu are o bază legală clară sau când normele juridice sunt aplicate într-un mod disproporționat, așa cum s-a statuat în cauza *Anagnostakis c. Greciei*. În sistemul judiciar, o hotărâre poate fi apreciată ca fiind arbitrară dacă instanța ignoră probele administrate și soluționează cauza pe baza unor presupuneri, nu oferă o motivare adecvată, aplică legea în mod discreționar sau se abate de la jurisprudența constantă fără o justificare clară. În acest sens, în cauza *Ruiz Torija c. Spaniei*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că o motivare insuficientă a unei hotărâri poate echivala cu lipsa accesului la justiție, ceea ce conferă deciziei un caracter arbitrar.

42. La caz, decizia Curții de Apel Chișinău nu poate fi considerată arbitrară, întrucât a fost adoptată în baza probelor administrate în dosar și a unei interpretări conforme a normelor juridice aplicabile, deci recurentul a invocat în mod declarativ caracterul arbitrar al deciziei, însă nu a prezentat argumente concrete sau probe care să susțină această afirmație.

43. Astfel, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că, recursul depus de SRL „VVP Grup”, conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cererea de chemare în judecată și în cererea de apel, care au fost analizate minuțios de către Curtea de Apel Chișinău, fiind apreciate în mod corespunzător.

44. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului societății recurente la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 §1 al Convenției.

45. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special, în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

46. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [*Golder împotriva Regatului Unit*, pct. 38; *Stanev împotriva Bulgariei (MC)*, pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât

prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

47. În circumstanțele menționate, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul SRL „VVP Grup”.

48. Ținând cont de cele expuse și în temeiul art. 230 și art. 246, alin. (2), lit. h) din Codul administrativ

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de către Societatea cu Răspundere Limitată „VVP Grup”.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Ion Malanciuc

Judecători

Oxana Parfeni

Diana Stănilă